

GREG BUCHANAN

ZESTIEN
PAARDIEN

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Greg Buchanan
Oorspronkelijke titel: *Sixteen Horses*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Pan Macmillan
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock; © Getty Images
Foto auteur: © Buchanan Productions Ltd
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

De vertaling van het gedicht op pagina 5, 'Stopping by Woods on a Snowy Evening' van Robert Frost, is van Ans Bouter, 'Stop op mijn rit door het bos in de sneeuw', 2013.

ISBN 978 94 027 0893 6
ISBN 978 94 027 6295 2 (e-book)
NUR 305
Eerste druk november 2021

Originele uitgave verschenen bij Mantle, een imprint van Pan Macmillan, Londen.

The right of Greg Buchanan to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1.

Toefjes wolk werden zwartgeblakerd voor de zon opkwam, de horizon was bezaaid met oude, roestige silhouetten. Ze waren alleen.

‘Vliegtuigsporen,’ had de boer tegen Alec gezegd, aan het begin van hun wandeling. Verder had hij er het zwijgen toe gedaan.

Nu viel het licht van hun zaklampen op de rand van een ondiepe sloot die dwars door het polderlandschap van de boer liep. Op de modderige kant en overal om hen heen zong het riet van de vliegen, krekels en gorzen.

‘Waar zijn ze?’ vroeg Alec huiverend. Het was vijf voor zeven ’s ochtends. Zijn jasje lag nog in zijn dienstauto.

‘Er waren hier geen schapen,’ zei de boer, zonder acht te slaan op de vraag. Hij sprong over de sloot, zijn rubberlaarzen gleden een beetje weg op de helling. ‘Normaal gesproken komen ze hier juist heel graag.’

Toen Alec naar de modder staaarde, moest de boer grijnzen. Zijn wangen waren roze onder zijn smerige witte baard. Met die dikke parka, die bolle buik en die stem van hem leek hij wel een krankzinnige kerstman. ‘U valt heus niet. U bent toch niet bang voor een beetje vuil, rechercheur Nichols?’

‘Nee.’ Wel dus. ‘Ik hoop alleen dat u mijn tijd niet verdoet. En die vliegen...’ Alec sloeg er een weg van zijn opgerolde mouw. Het was een groot, bol beest dat zich in de haartjes op zijn onderarm had genesteld. Hij werd hier levend opgevreten.

‘Probeer de volgende keer iets meer aan te trekken,’ raadde de boer hem aan.

Alec trok een gezicht. Hij deed een stap naar achteren en zette zich schrap voordat hij de sprong over de sloot waagde. Met een klap kwam hij neer, recht in de dikke modderbrij. Hij spatte zijn zwarte pantalon en de spijkerbroek van de boer onder.

De man maakte tuttende geluiden en glimlachte. ‘Waar moet het toch heen met de wereld?’

Alec veegde over de modder op zijn enkels, maar daarmee maakte hij het alleen maar erger. Zijn handpalmen waren helemaal besmeurd.

De boer liep door. Hij gebaarde in de richting van een grote, halflege watertank ongeveer dertig meter verderop. De doorzichtige plastic buitenkant was mettertijd vuil geworden, de vloeistof erin had een veeg achtergelaten in de vorm van een glimlach. 'Daar ergens hebben we ze gevonden.' Zijn gezicht betrok.

Alec keek op zijn horloge. Zes over zeven.

Nog even, dan kwam de zon op.

Toen ze verder liepen, werd de stilte overstemd door het gezoem van vliegen en de groet van onverzorgde schapen, verderop in het halfduister.

'Jean gaat verhuizen,' merkte de boer op. 'Wist u dat?'

'Wie?'

'Jean... de vrouw die verderop woont,' antwoordde de boer met gefronst voorhoofd. 'Ze gaat verhuizen, haar boerderij staat te koop.'

'Ach, natuurlijk, Jean...' Zijn stem stierf weg. 'Ik heb het bord van de makelaar zien staan.' Onderweg was hij erlangs gereden: een boerderij die twee keer zo groot was als deze en waar de dieren, het erf en de mensen er stukken beter aan toe waren. Haar naam kwam hem niet bekend voor. Hij kende hier maar weinig mensen bij naam. Het zoveelste teken dat hij hier niet thuis hoorde, dacht hij.

'Ze gaan de boerderij verkopen om bij hun familie in de buurt te gaan wonen, zegt ze.'

'Volgens mij heb ik ze een paar keer in het dorp gezien,' zei Alec. Ze waren nu bijna bij de watertank, bij de glimlach. 'Dat zijn toch die mensen die die broodjes maken? Ze doen worstvlees in een soort... nou ja, een soort kaneelbroodje, eigenlijk. Het is heerlijk. Hebt u er weleens een geproefd?' Hij sloeg nog een vlieg weg bij zijn gezicht.

'Nee,' zei de boer, 'ik ben vegetariër.'

'Echt? Dat heeft mijn vrouw een paar jaar geleden ook geprobeerd, maar -'

'Nee,' kapte de boer het gesprek af.

De wereld was nog steeds donker, al zou het nog maar even duren. De zon was bijna vrij. De dag zou zo aanbreken.

Vijftien meter verderop maakte het weiland plaats voor pas omgeploegde aarde. Overal waar je keek lagen er hoopjes op de oneffen bodem. De akker was in alle richtingen bezaaid met kalkachtige stenen. Elke stap die je hier zette was net zo modderig en zompig als die daarvoor.

Nog verderop werd de erfgrans gemarkeerd door een dun metalen hek. Er hingen plukken wol aan alsof het kerstverlichting was, waar de schapen ooit hadden geprobeerd uit te breken.

Nu waren er echter geen dieren te zien. Er was niets dan verval.

‘Ik zie niet wat –’

‘Daar,’ onderbrak de boer hem. ‘Op de grond.’

Alec keek omlaag. Even zag hij alleen maar aarde. ‘Ik weet niet...’ De rest van zijn zin slikte hij in toen er een briesje langs hen heen streek. Op de grond bewoog iets.

Hij deed een stap naar voren, met zijn zaklamp gericht op de plek waar hij iets had zien bewegen. Slechts een meter bij hem vandaan zag hij iets wat bijna dezelfde kleur had als de modder. Het was een grote hoop zwart haar, opgekruld in dikke, zijdeachtige strengen.

Nog iets dichterbij ging hij op zijn hurken zitten. Hij veegde zijn handen af aan zijn broek en haalde een paar latexhandschoenen uit zijn zak. Die probeerde hij in een vloeiende beweging aan te trekken, maar zijn vingers waren klam van de wandeling en bleven aan het latex plakken voordat ze er helemaal in zaten. Hij moest ze er centimeter voor centimeter in wurmen voordat hij die koude, donkere krullen kon aanraken. Tot die tijd bleef hij ernaar staren.

Hij tilde wat van het haar op, verrast door het gewicht en de ruwheid ervan. Hij bracht het verder omhoog en liet zijn vingers langs de strengen glijden en pakte ze hier en daar beet. Helemaal onderaan, waar de rest van het haar nog op de grond lag, voelde hij vlees en botten.

Voorzichtig legde hij het haar weer terug. De zon was nog bezig aan zijn klim. Er was nog iets anders.

Het was zwart en glansde bijna als plastic, met een dunne halvemaaan van dof wit langs de rand. Het staarde langs hem heen.

Het was een oog, een groot, verdrietig oog, in de aarde.

Alec stapte erbij vandaan.

‘Mijn dochter heeft ze gevonden,’ vertelde de boer. ‘Ze had niet eens buiten moeten zijn...’

Alec liet zijn zaklamp over de omgeving glijden. Er lagen nog meer paarden. Sommige dicht bij elkaar, andere alleen. Hij liep verder tot hij zeker wist dat hij ze allemaal gevonden had. Daarna mat hij het gebied op aan de hand van zijn voetstappen: zo’n dertig meter in totaal.

Hij telde zestien hoofden in de modder, allemaal met slechts een klein reepje huid zichtbaar, met één oog blootgesteld aan de zon. Een van de

hoofden was iets verder opgegraven dan de rest, waardoor in elk geval de hals zichtbaar was. Het was niet duidelijk hoeveel van het lijk er in de grond schuilging.

Overall waren er voetafdrukken: van hemzelf, van de boer, van zijn dochter, ongetwijfeld. Hier was hem niets over verteld... Hij had het niet geweten.

‘Wie doet nou zoiets?’ vroeg de boer met overslaande stem, verwoed knipperend. ‘Wie is tot zoiets...’

Met een ruk keek Alec op, er kwam zuur omhoog in zijn keel. Het werd al lichter, het rood in de lucht greep om zich heen als een brand, de wolken kleurden blauw. De vliegen en krekels zoemden nog steeds in het riet, maar er kroop niets over die dode ogen. Niets leek die te willen aanraken.

Bijna een kilometer verderop aan de horizon stond een stenen huis.

‘Wie woont daar?’ wilde Alec weten.

‘Niemand.’

Alec bleef er nog even naar staren. Het huis stond er maar eenzaam bij.

‘Hebt u zoiets ooit eerder gezien? Het is...’

Grotesk.

Prachtig.

‘Nee. U wel?’

Alec schudde zijn hoofd, deed een stap naar achteren en staarde weer naar het haar. Het waren allemaal staarten, zag hij nu.

‘Dit is moord,’ zei de boer zacht. ‘Moet je ze nou eens zien.’

Strikt genomen viel dit in de categorie vernieling. Een klein vergrijp.

Als je besluit dat iets niet menselijk is, kun je vrijwel alles doen.

Alec keek weer naar het huis, donker en koud in de verte. ‘Kent u iemand die een hekel aan u heeft? Iemand die u schade zou willen berokkenen?’

De boer probeerde een glimlachje op te brengen. ‘Behalve mijn vrouw, bedoelt u? Nee... ik kan met iedereen goed overweg. Dat is altijd al zo geweest.’ Hij aarzelde even. ‘Wat moet ik nu doen?’

‘We moeten er een dierenarts bij roepen,’ zei Alec. ‘We moeten een lijkschouwing laten verrichten, als dat kan. Ik zou ze niet aanraken tot we meer –’

‘Dat kan ik me allemaal niet veroorloven.’

‘U hoeft het niet –’

‘Trouwens,’ onderbrak de boer hem weer, ‘iemand moet ze begraven hebben, nietwaar? Een paard komt niet vanzelf zo terecht.’

‘Hoe zit het met de modder? Als dit vroeger een moeras is geweest, zijn ze misschien... Ik weet het niet, misschien –’

‘Nee,’ zei de boer gedecideerd.

Alec zweeg, keek weer naar de ogen. Het was dat er geen beweging in zat, anders hadden ze net zo goed nog kunnen leven. Hij pakte zijn telefoon om een paar foto’s te maken. Daar zouden ze het even mee moeten doen, totdat de hulptroepen arriveerden. ‘De andere dieren kunnen hier beter niet komen. Misschien kunt u ze binnen houden, of –’

‘Hoe zit het met de eigenaar?’ vroeg de boer.

‘Waarvan?’

‘Van die... deze...’ De boer gebaarde naar de paarden en kromp ineen.

‘Wat?’ Alec keek naar de hoofden en weer naar de man. ‘Stonden ze hier alleen op stal?’ Hij zweeg even. ‘Dan moeten we contact opnemen met –’

‘Née,’ beet de boer hem toe. ‘Nee... nee... nee...’

‘Hé, rustig maar.’ Toen de boer zich omdraaide, deed Alec een stap naar hem toe. ‘Dit wordt vast wel gedekt door uw verzekering.’

‘U begrijpt het niet. Ik hou geen paarden, dat heb ik nooit gedaan. Dat probeerde ik nou juist duidelijk te maken aan dat meisje aan de telefoon.’

Er landde een vlieg op een van de oogleden.

‘Ik heb deze paarden nog nooit van mijn leven gezien.’

2.

Een dode man zit in een kamer. Zijn handen zijn vastgebonden op zijn rug, daarom valt hij niet om. Er hangen stof en gas in de lucht. Er beweegt iets in zijn buik. Zijn rechteroog is verdwenen.

Zijn honger houdt het langer vol dan hij. Zijn buik, zijn darmen vol bacteriën en symbiotische sappen, ze gaan gewoon door. Al dat leven in hem blijft maar consumeren en ademen tot het geen lucht meer krijgt. Hij verteert zichzelf.

Het stinkt naar bedorven varkensvlees, vermengd met suiker. Naar een nachtmerrie over eten. Naar het allerergste wat je maar kunt bedenken.

Er zit een dode man in een kamer, maar hij is niet alleen.

Twee rechercheurs kijken toe terwijl er een monster wordt genomen van het lichaam. Het is niet van het slachtoffer afkomstig, het is niet eens menselijk.

Drie witte kattenharen, gevonden in bloed.

Cooper drukt haar mondkapje tegen haar gezicht. De stank is onvoorstelbaar, maar ze zet door. Ze weigert naar het raam te rennen en over haar nek te gaan. Ze wil die zelfingenomen kwasten geen reden geven om aan haar te twijfelen.

Dit is de eerste keer dat Cooper een lijk ziet, maar dat zou je niet zeggen.

Ze concentreert zich op de kattenharen, de rest negeert ze. Dit is niet het moment om emotioneel te worden.

Deze kattenharen zijn de sleutel tot deze zaak. Aan de hand hiervan zal een man worden geïdentificeerd die niemand kon identificeren. Ze zullen...

‘Wat doen we hier?’ vroeg haar psycholoog.

Er hing geen klok in de kleine, felverlichte kamer. Cooper droeg echter wel een zwarte smartwatch om haar linkerpols. Die moest je één keer per dag opladen. Het was een log ding met een rode rand. Lastig in het gebruik en het leverde meer nadelen dan voordelen op.

Het was niet makkelijk om te kijken hoe laat het was zonder ervan beschuldigd te worden dat ze onrustig was. De psycholoog greep alles aan om tegen haar te gebruiken. Ze was meedogenloos.

‘Wat doen we hier, Cooper? Daar wil ik het over hebben.’

Cooper knee haar ogen tot spleetjes. ‘Wilt u dat ik mijn gevoelens uit?’ Ze ging een beetje rechtop zitten. ‘Dat doe ik al.’

‘Ik wil even terug naar wat je eerder zei. Dat het niet het moment was om emotioneel te worden.’

‘Ik was op een plaats delict.’ Er sloop woede in Coopers stem. ‘Voor mij was dat de eerste keer. Wat had ik dan moeten doen? Huilen?’

De psycholoog staaarde haar alleen maar aan. Ze was heel anders dan haar voorganger, een hartelijke vrouw, die haar grote groene truien vulde met een glimlach en een echo van wat Cooper ook maar voelde. Ze straalde sympathie uit, empathie, alles. Maar deze vrouw...

Haar ogen waren kil.

‘Ik was vijftientig. Ik nam de haren mee van de plaats delict, bekeek de rest en wist anderhalve meter bij het gebouw vandaan te komen voordat ik op het gras over mijn nek ging.’ Cooper leunde een beetje naar voren. ‘Ik heb het goed gedaan.’

‘Denk je dat je er klaar voor was?’

‘Natuurlijk was ik er klaar voor. Anders hadden ze me daar nooit heen laten komen.’

‘Je bent geen politieagent of forensisch onderzoeker. Je bent –’

‘Ik was er klaar voor,’ onderbrak Cooper haar. ‘Ik ben heel professioneel.’

‘Je bent dierenarts.’

Cooper wendde haar blik af. Het bleef lange tijd stil, dus tilde ze haar pols op en staaarde naar haar horloge.

14.18 uur.

14.19 uur.

‘Die kattenharen die we op het been van het slachtoffer hadden gevonden, bleken van een vriend van de zwager van die man te zijn. Er werd ook een kleine hoeveelheid aangetroffen bij zijn zus in huis, waardoor we hun kennissenkring nagingen en bij die vriend uitkwamen. Het bewijsmateriaal heeft ons geholpen hem veroordeeld te krijgen voor de moord.’

Toen de psycholoog niets zei, voelde Cooper dat ze verstarde. ‘Volgens mij begrijpt u nog steeds niet helemaal wat ik –’

‘Waarom was je zo met de geur bezig? Dat zou ik weleens willen weten.’

‘Hebt u weleens een lijk geroken?’

De psycholoog schudde haar hoofd.

‘Die geur laat weinig ruimte over om ergens anders aan te denken.’
Cooper pakte haar flesje water van de grond en nam een slok. ‘Een deel van ons leeft inderdaad voort na onze dood, maar dan heb ik het niet over onze ziel, of iets dergelijks. Het is gewoon onze darmflora.’

‘We eten onszelf op, zei je.’

‘Dat klopt. De bacteriën in ons lichaam beginnen alles te verteren.’

‘Dus we doen het niet echt zélf.’

‘We bestaan voor zestig procent uit water. In ons lichaam is er ruimte voor allerlei dingen.’ Weer keek ze op haar horloge. 14.23 uur.

De psycholoog bekeek haar aantekeningen. ‘Waarom ben je dierenarts geworden?’

Cooper keek haar zonder iets te zeggen aan.

‘Waarom heb je daarvoor gekozen?’

‘Omdat ik dieren wilde helpen.’

‘Is dat zo?’

‘Ja.’

‘Meer zat er niet achter?’

Er viel een stilte.

‘Als je dieren wilde helpen, zou je dat wel doen,’ vervolgde de psycholoog. ‘Als ik het goed begrijp, hou jij je met heel andere dingen bezig.’

Cooper knikte.

‘Waarom doe je het dan?’

‘Omdat ik mijn geld niet wil verdienen met beleefd zijn.’

‘Is er dan iemand in het bijzonder waaraan je denkt?’

‘Aan wie.’

‘Cooper...’ De psycholoog slaakte een zucht.

‘Aan iedereen.’

‘Verklaar je nader.’

‘Ik bedoel dat de meeste mensen er niet bijilstaan dat ze ooit een keer doodgaan.’

‘Dus jij denkt te weten wat de meeste mensen denken?’

‘Ja,’ zei Cooper. ‘Net als u. Dat is uw werk.’ Ze snoof. ‘Denkt u dan dat de meeste mensen echt iets begrijpen van de dood? Je ziet het aan hun gezicht als je erover begint. “O, ik maak me geen zorgen om de dood, ik vind het allemaal prima, zo lang ik maar niet te veel pijn hoeft te lijden. Als ik dood ben, weet ik toch niets meer, dus wat is het probleem?”’

‘Ja, wat is het probleem?’

‘Dát je dan niets meer weet,’ zei Cooper. ‘Dat we geen van allen meer iets zullen weten, dat “weten” niet eens meer iets te betekenen heeft. Dat het zal lijken alsof alles wat ik nu ervaar, elk moment van mijn leven, nooit gebeurd is. Dan ben ik er gewoon niet meer.’

‘Anderen leven dan nog wel voort,’ zei de psycholoog.

‘Doet dat er iets toe?’

Het bleef een tijdje stil. Cooper keek niet op haar horloge.

‘Ik ben voor dierenarts gaan studeren omdat ik niet wist wat ik anders wilde worden.’

‘En nu?’

‘Nu ben ik eenendertig en heb ik al jaren geen levend dier meer behandeld.’

‘Wat roept dat bij je op?’

‘Helemaal niets.’

‘Heb je ergens spijt van?’

‘Nee, ik...’

De psycholoog schreef iets op. ‘Vertel verder.’

‘Ik ben dol op mijn werk.’

De psycholoog legde haar notitieblok op tafel. ‘Aan de manier waarop je erbij zit, aan de manier waarop je dat net zei, kon ik merken dat je het vervelend vond om te zeggen dat je van je werk houdt. Dat vind ik interessant.’

‘Fijn dat u het zo gemakkelijk vindt.’

‘Cooper...’

Het begon buiten al te schemeren.

‘Ik kan je niet helpen als je niet meewerkt,’ zei de psycholoog.

‘Ik wil niet meewerken. Ik ben hier alleen omdat het moet.’

‘Dat heb je al eerder gezegd.’

‘Inderdaad.’

‘Ik dacht dat je bang was om je leven te vergooien, Cooper. Maar zo te horen kies je daar bewust voor.’

‘Daar lijkt het wel op, hè?’

De psycholoog verstarde en aarzelde voordat ze weer iets zei. ‘Vertel me eens over –’

‘Wist u dat de kans dat een dierenarts zelfmoord pleegt vier keer groter is dan bij een gemiddeld persoon?’ Cooper zweeg even. ‘Dat is niet iets van de laatste tijd. Het speelt al jaren.’

‘Hoe zou dat komen, denk je?’

‘Wij weten hoe we het lijden kunnen bekorten.’

Er viel een lange stilte, waarin de vrouwen geen van beiden iets zeiden. Ze keken elkaar alleen maar aan, niet echt boos, maar ook niet echt beleefd. Coopers ademhaling ging sneller dan ze wilde.

Uiteindelijk verbrak de psycholoog de stilte. 'Wat doen we hier, Cooper?' Na een korte aarzeling voegde ze eraan toe: 'Dat heb ik je twintig minuten geleden ook al gevraagd. Wat doen we hier?'

'Daar heb ik al antwoord op gegeven.'

'Nee... Nee, niet waar. Ik wil de echte reden weten. Niet die verhaaltjes die je jezelf wijsmaakt. Niet dit...'

Cooper staarde haar aan.

'Ik wil het uit jouw mond horen.'

'Omdat de mensen met wie ik samenwerk dachten dat ik er niet mee om kon gaan. Omdat ze dachten dat dit goed voor me zou zijn. Omdat ze me helemaal niet kennen.'

De psycholoog slaakte een zucht. 'Ik ga het nog één keer vragen, en deze keer wil ik dat je eerlijk tegen me bent.'

Cooper zei niets.

'Wat doen we hier nou echt, Cooper?'

Er was beweging te horen in de gang. Ze keek op haar horloge. 14.38 uur. Niet lang meer te gaan.

Ze keek op, haar ogen vermoeid, haar lichaam nog steeds gespannen. 'De paarden,' zei ze. 'We zijn hier vanwege de paarden...'

Hoofdstuk 1

‘Nummer elf,’ riep de stem. ‘Heeft er niemand nummer elf?’

Er kwam geen reactie.

Zeemeeuwen streken neer op afgebladderde voorgevels en zwarte ijzeren lantaarnpalen. Neonlogo’s schreeuwden ST GEORGE’S CHARCOAL GRILL, TROPICAL CAFE, CAESAR’S PALACE. Uit lege arcadehallen dreunden waka-waka-waka-deuntjes en flitsten lichten. Het was allemaal voor niemand, helemaal niemand.

De lucht was grijs. Golven sloegen tegen de kust.

Over vierentwintig dagen zouden er twee torso’s worden gevonden op het strand.

Een paar uur nadat de paardenhoofden gevonden waren, stond er een man tegen de zijkant van zijn caravan geleund met een sigaret in zijn rechterhand en een katoenen hemd vol vlekken om zijn dunne, sproetige lichaam.

Michael was wakker geworden van de ochtendbingo – dat gebeurde tegenwoordig om de paar dagen. De herhalingen, de vragen, de zelfmoordneigingopwekkende eentonigheid van de stem van de omroeper; het was allemaal effectiever dan welke wekker dan ook. Het dreunde door in zijn schedel. Het was een koude dag en de lucht rook naar as.

Hij liet zijn sigaret op het cement vallen en trapte hem uit, waarna hij eerst diep uitademde en vervolgens een hoestbui kreeg.

‘Wie o wie heeft nummer drie?’

Hij verdween een paar minuten de caravan in en kwam in zijn werkkleding weer naar buiten: hetzelfde hemd, maar dan met een geruit overhemd eroverheen, in vaal, dik blauwzwart. Hij deed de deur op slot en liep weg om zo veel mogelijk afstand tussen zichzelf en de bingo te scheppen.

Hij had Annie ondergebracht bij Joe’s Tyres en Joe voor elke dag wat geld gegeven om goed voor haar te zorgen.

Joe vond het niet erg, maar voor niets ging de zon op.

Zijn vriend had een lapje grond naast zijn garage, omringd door de torenhoge gebouwen. Het was gewoonweg perfect, veel beter dan Annie aan de caravan vastbinden zoals hij vroeger deed. En eerlijk gezegd vonden de klanten het best leuk. Net als Joe zelf. Annie kuierde rond terwijl ze wachtten tot hun auto gerepareerd was. Kwam naar het hek voor iets lekkers.

Een paard had gewoon een zekere aantrekkingskracht.

De mensen waren dol op haar, en dus ook op Michael omdat hij haar baasje was. In deze tijd van het jaar had hij weinig klandizie, maar zo nu en dan was er wel een kind dat in hun koets over de boulevard wilde rijden. Ook tieners maakten gebruik van het paard. Soms boekten ze vooraf een ritje in de avond, een door Annie voortgetrokken date in het donker. Als dat het hoogtepunt van hun jonge leven was, moest de rest wel erg teleurstellend zijn.

In de zomer deed hij goede zaken. Ze waren een team.

Elke ochtend voor het werk ging hij met Annie op pad, zelfs als er geen werk was. Dan ging hij bij zijn paard zitten, aan zee, terwijl zij van het gras in de buurt graasde. Hij liet haar van de zon genieten terwijl hij de krant las, of soms zelfs een boek. Hij ging erheen om dezelfde reden dat de lege arcadehallen hun deuren bleven openen, om dezelfde reden dat een bingozaal doorging met maar zes deelnemers.

Hij kwam aan bij Joe's Tyres en liet zichzelf binnen via de poort aan de achterzijde. 'Annie.' Het kwam er schor uit, te zacht. Zijn keel was nog een beetje rauw van de avond ervoor. 'Annie!' riep hij nog eens, opgewekt, iets harder. Hij wreef in zijn vermoeide ogen. Er kwam geen reactie.

Hij liep de wei in en maakte een grote boog. Het was geen groot stuk land, maar er stonden overal bomen en gebouwen waarachter ze zich kon schuilhouden: grijze, verbleekte hotels die al jaren gesloten waren, repen gekleurde gevelbekleding om ze weer wat op te pepen en een nieuwe bestemming te geven. In een paar panden werden al kwetsbare mensen opgevangen die alles waren kwijtgeraakt en die elders niet welkom waren. Het was hier goedkoop wonen.

De wei lag in de schaduw van die gebouwen, op een paar minuten lopen van zee. Misschien was het ooit een tuin geweest. De omheining was van gietijzer, zwart, sierlijk.

Hij liep verder, tot aan de overkant van de wei. In de verte reed er brommend een auto voorbij, en daarna nog een.

'Annie?'

Niets. Ze was nergens te bekennen.

Al je oude favorieten. ROOMIJS, TIEN SMAKEN.

PAPA TEA.

SLEUTELS EN SCHOENEN KLAAR TERWIJL U WACHT.

AMERICAN CHIP SALON (ze waren de extra 'o' vergeten en de naam was blijven hangen).

Een legerdump, met een boze man die een boze krant zat te lezen en kwaad opkeek naar iedereen die het waagde voorbij te lopen.

Overall lag afval van de avond tevoren. Sigarettenpeuken. Bonnetjes. Kauwgom. Dunne houten spiesjes, bevekt met frituurvet. Sterretjes, opgebrand en weggegooid.

Scootmobielen reden rond over het plein, kwamen samen, gingen weer uiteen, de verweerde, gezwollen gezichten van de bestuurders naar de grond gericht. Deze mannen hadden ooit op boorplatformen gestaan terwijl de zwarte zee onder hen tekeerging, of duizenden kilo's vis per jaar gevangen. Ze hadden geglimlacht naar de jongens en meisjes op het strand, want de zaken gingen goed, hun armen waren gespierd, hun harten sterk en vrolijk.

Nu keken ze niet meer op. Ze spraken amper tegen elkaar. De helft wist niet meer wie hij was, niet echt.

Zeemeeuwen vlogen van dak naar dak. Echtparen van middelbare leeftijd zaten op bankjes, voornamelijk in zwijgen gehuld. De lucht rook naar stof, zout, huid, tabak.

Achter de anonieme, vervallen gebouwen rondom het marktplein schalde een lied uit blikkige luidsprekers. Als muziek zo ver weg is, als ze vanuit de ingewanden van een waardeloze pub bonkt, kun je de woorden niet meer van elkaar onderscheiden.

'Czy Alexey wciąż leży w łóżku?' vroeg een vrouw met boodschappentassen aan haar voeten en haar telefoon tegen haar oor gedrukt. *'Powiedz mi, żeby wstał z łóżka. Musi iść do szkoły.'*

Hoewel ze niet hard praatte, viel het anderen toch op. De meeste mensen keken niet op of om. Maar één oude vrouw wel. Ze stoorde zich eraan.

'Oké, ja ciebie też kocham. Zrobię później klopsiki, dobrze?'

De Poolse vrouw stopte de telefoon weer in haar zak en ving even de blik op van de oude vreemde vrouw die aan een tafeltje voor het raam zat met een man. Daarna pakte ze haar boodschappentassen op en liep naar TEA SARAH COFFEE (ROLLS).

‘Melk, twee suikerklontjes,’ zei de Poolse vrouw in vrijwel accentloos Engels. Met een glimlach nam ze haar thee aan en knikte bij wijze van bedankje. Ze pakte haar boodschappentassen op en vertrok.

Toen ze weg was, mompelde de oude vrouw iets tegen haar partner, gepijnigd. Het ging over verkiezingen.

De dag duurde voort. Mensen kwamen en gingen.

Om twee over twaalf reed er een politieauto het plein op, die tot stilstand kwam op de hoek van de parkeerplaats. Dat was niet ongebruikelijk. Het viel pas op als je er ’s avonds een zag. Meestal werd het stadje ’s nachts aan zijn lot overgelaten.

Een van de agenten stapte uit – het was de knappe oudste van de twee; George, dacht de oude vrouw dat hij heette – en hij liep naar de marktstalletjes. Even verdween hij uit het zicht. De metalen letters boven de toegangspoort – ILMARSH MARKET – waren vuil, ze blonken alleen als de zon volop scheen.

Een paar minuten later kwam George weer tevoorschijn, stapte in zijn auto en reed weg.

Het uur daarna ontstonden er praatjes.

De oude vrouw merkte dat er iets veranderd was – mensen gebaarden naar elkaar. Ze zag twee scootmobielen stoppen, de eigenaren ervan diep in gesprek.

Er was iets gebeurd.

Dat zei ze ook tegen haar vriend. ‘Er is iets gebeurd, Derrick.’

Haar vriend knikte slechts. Het was niet duidelijk wat er in hem omging.

Ze keek om, waarbij ze haar hele lichaam moest verdraaien met die onhandige, dramatische bewegingen die de ouderdom met zich meebracht. Ze zag er een beetje bang uit, maar ook een beetje verrukt. ‘Er is iets gebeurd,’ herhaalde ze.

De regen die voor gisteren was voorspeld, maar die was nooit gekomen.

Nu wel.

Ze sloegen haringen in de tenten over de paardenhoofden, waardoor het terrein in drie aparte stukken werd verdeeld. Deze keer parkeerden ze hun politieauto’s dicht bij de buurt.

‘Zestien paarden,’ had Alec gezegd. ‘De staarten zijn allemaal afgesneden... Ze liggen op een hoop...’

De manier waarop de staarten aan elkaar plakten, ietwat nat door de toenemende regen. De manier waarop de ogen, zelfs nu, zelfs na de wind, nog naar hen keken vanaf de grond. En de afstanden... de bijna volmaakte cirkels die ze vormden... het voelde niet aan als een plaats delict.

Het voelde aan als een wens.

Die ochtend waren er geen agenten in uniform beschikbaar. Alec zou dat ook niet hebben moeten zijn. Hij zat bij de recherche. Hij had meer in zijn mars dan dit.

De laatste tijd sliep hij slecht.

Zodra de dierenarts was vertrokken, had hij de telefoon gepakt. De man had hem een naam en een nummer gegeven van een deskundige die maar een paar uur verderop woonde. Iemand met ervaring op forensisch gebied.

‘Misschien loont het de moeite wel,’ had Alec tegen zijn chef gezegd. Ze zouden haar maar een tijdje nodig hebben. Eerder die dag was hij nog uitgelachen omdat hij had voorgesteld gipsafdrukken te maken van de voetafdrukken die ter plaatse waren gevonden (‘Zullen we de luminol erbij pakken, Poirot? En zullen we dan meteen het team uit *Cobra* er maar bij roepen?’). Nu stonden de zaken er echter anders voor.

Het politiebureau werd platgebeld. En niet alleen door de eigenaren van paarden.

Er was iets gebeurd. Er was iets gaande. Het was een koude dag, het waaide en het regende dat het goot.

‘Oké.’ De hoofdinspecteur staaarde naar een foto van de paardenbegraafplaats. Harry hield de donkere afdrukken in zijn handen en bekeek de gefotografeerde staarten en het gestolde bloed van dichtbij. Hij zag de witte botten. ‘Oké... ik ga wel even bellen.’